

L'OPINIÓ

Any V - Número 393
Preu: 10 cèntims

• BARCELONA • Dimarts, 6 de setembre de 1932

L'Estatut que s'està acabant d'aprovar satisfà plenament Catalunya, avui. L'obra que ens permet realitzar és enorme i vasta de desenrotllament. Els que no estan satisfets d'aquest Estatut és perquè l'ignoren o perquè convindria a les seves petites finalitats polítiques que fos buit de contingut

ELS CATALANS DEL BAIX MONTSENY ACLAMEN EL PRESIDENT DE LA GENERALITAT

FRANCESC MACIA, ACOMPANYAT DEL CONSELLER DE CULTURA, VENTURA GASSOL, VISITA HOSTALRIC, ARBUCIES, SANT HILARI I SANTA COLOMA DE FARNES I REP, EN TOTS AQUESTS POBLES, L'HOMENATGE EMOCIONANT I UNANIME DELS CATALANS DEL BAIX MONTSENY

En tots els actes organitzats, el President de la Generalitat i el conseller de Cultura expresen en llurs parlaments la confiança en la realització propra dels anhels de llibertat individual i col·lectiva que sent el nostre poble

MANUEL AZAÑA, PER CATALUNYA

Avui o demà, sembla que amb tota probabilitat, quedaran aprovats els darrers articles de l'Estatut i immediatament s'efectuarà la votació de la totalitat tal com hagi quedat redactada de resultes de les votacions particulars de cada article. La majoria dels presents a aquesta votació serà suficient per a aquesta ratificació—sense necessitat del quorum especial que reclamarà la votació de la totalitat de la Reforma Agrària—i per tant de seguida l'Estatut de Catalunya podrà ésser promulgat des de la Gaceta.

En aquests moments en què arribem a l'assoliment d'una de les fites que en tant que catalans ens han fet batallar anys i anys en el terreny de les reivindicacions, feta inicial per aconseguir bastir damunt d'ella la grandesa del nostre poble governat lliurement, el nostre agraïment màxim ha d'ésser per al cap del Govern, Manuel Azaña, al qual es deu en gran part i principalment, la realitat que anem a tocar.

I diem agraïment, perquè si bé és cert que d'acord amb un principi liberal, l'Estat espanyol no havia de donar-nos res, la República espanyola no podia donar-nos res, i un i altre havien de limitar-se a reconèixer el nostre dret a governar-nos nosaltres mateixos, dret emanat de l'expressió de la voluntat col·lectiva dels catalans, és cert, també, que si les Corts Constituents espanyoles no haguessin volgut reconèixer aquest dret, avui hauríem de lluitar com antany i Catalunya es trobaria en estat de violència amb els altres pobles hispànics, amb dany evident per a la República.

Es clar que en el moment en què les Corts republicanes espanyoles haguessin negat a Catalunya el seu dret a regir-se autònomament, la democràcia i el liberalisme de la República haurien restat negats i el règim dels espanyols hauria restat confirmat com una República sense rei, però amb els mateixos procediments i vicis de la Monarquia.

Però Azaña, amb la seva tenacitat, amb la seva fermesa, amb la seva lleialtat, fidel a la concepció que té de la República que ha d'aixecar el país i dur-lo per camins de rehabilitació, ha aconseguit arrencar d'un Parlament, en una bona part hostil a les nostres coses, aquest Estatut que ara va a entrar en vies de realització, Estatut que si no és literalment tal com l'hauríem volgut, és en canvi essencialment tal com el demanàvem, i és prou ample per a permetre'ns bastir una Catalunya forta que serà el guió exemplar per a les altres terres hispàniques, destacant al davant d'elles, i emportant-se-les al seu darrera per a estructurar en dia no llunyà, una Federació que faci oblidar completament tot el que de vergonyós i de denigrant per a la dignitat humana tenia l'ésser subdít espanyol sota el regnat dels monarques borbònics.

Per això, perquè Azaña podia fer de més i de menys dintre de la seva fidelitat a les doctrines liberals que sustentava; perquè no ha posat tota la força del seu prestigi i de la garantia que la seva persona inspira al país, al servei de Catalunya; perquè s'ha jugat, per a defensar-nos, la seva popularitat, amb la del Govern i tot; perquè s'ha jugat el mateix Govern, i en certs moments es jugava i tot la vida de la República; perquè no ha vacil·lat ni un moment, i ha aguantat ferm totes les investides que se li feien, perquè era el nostre amic—amb Luis Bello i amb d'altres homes nobles d'intel·ligència—; perquè tota la força de convenciment que posseïx, l'ha posat, amb èxit a favor nostre per a fer canviar la manera de pensar—de pensar en monàrquic—de tanta gent que no ens coneix, que ens té enveja, que ens té odi, i que creu sincerament que la República aniria millor amb un règim centralista que no pas amb un règim autònom; per tot això li devem agraïment.

Els nostres homes han treballat de valent. Cadascú des del seu lloc, tots els parlamentaris han treballat i sobretot Joan Lluhi Vallescà i Antoni Xirau des de la Comissió d'Estatuts, en estreta col·laboració amb Lluís Companys, cap de la minoria parlamentària catalana que ha donat la batalla. Tothom ha treballat. Però aquest esforç que els parlamentaris catalans han realitzat per obtenir un Estatut que ens ha de satisfer amplemment avui, hauria estat en una gran part estèril sense la posició francament favorable a Catalunya, disposat sempre a jugar-s'ho tot, de Manuel Azaña.

L'Estatut ha passat moments de prova. Ha semblat que anava a naufragar i Azaña s'ha aixecat, s'ha llançat a l'aigua, i l'ha posat a flot. Els seus enemics ho han intentat tot per a ensorrar-lo. I a tot arreu han trobat enfront d'ells, disposat a combatre'ls i a vèncer-los, Manuel Azaña, convertit en un català més. No hi han valgut maniobres, no hi han valgut, àdhuc, intents de sublevacions, no hi han valgut argüïes ridícules amb pretext de descansar, perquè la cosa quedés enterrada, i en desenterrar-la al cap d'unes setmanes les passions tornessin a revivir. Manuel Azaña ha mantingut sempre una sola paraula: —Aquestes Corts no es tancaran sense que hi hagi Estatut. Discutim-ho tot; no tenim cap pressa; el que vulgui aportar documents, que aporti tots els que vulgui; el que es trobi davant d'un cas de consoldència, que mediti; res de precipitar-se. Però no descansarem fins que no hi hagi Estatut.

I els enemics de Catalunya, davant d'un cas semblant de tenacitat i de fredor, d'estoïcisme i de decisió infrangible, s'han donat per vençuts i avui romanen lassos i fracassats, arruïnats en llur escò del Parlament, com el testimoni més vivent de la seva derrota.

Manuel Azaña sembla que vindrà a Catalunya pels voltants del dia 30 d'aquest mes. Tots hi serem a rebre'l. Tots hi serem, perquè si ell és l'esperança de la República, ha estat ja la realitat tangible per a Catalunya. I Manuel Azaña en posar els peus a Catalunya, com que és un home sensible s'emocionará de debò, perquè mai enlloc no haurà trobat, i és possible que no el trobi tampoc després, un poble tan efusiu com hi trobarà el nostre al seu pas.

Una vegada més ha palesat el poble de Catalunya la simpatia, l'admiraçió i l'adhesió que sent pel President de la Generalitat, senyor Francesc Macià. Abans d'ahir, diumenge, en la visita que féu a les comarques gironines, pogué apreciar com l'estima el nostre poble.

Prop de les nou del matí, sortí, ahir, en l'automòbil oficial el President senyor Macià, acompanyat del conseller d'Instrucció pública de la Generalitat de Catalunya, senyor Ventura Gassol, i del secretari polític de la Presidència, senyor Joan Alavedra, i del cap de Cerimonial de la Generalitat, senyor Rubí.

Pel litoral es dirigí la comitiva cap a les terres gironines, vers Hostalric, Arbúcies, Sant Hilari i Santa Coloma de Farnés, que era l'itinerari fixat. En ésser al terme de Massanès, arribaren a aquell lloc, en automòbil, el comissari de la Generalitat a Girona, senyor Josep Irla, i el governador d'aquella província, senyor Claudi Ametlla, els quals, després de saludar el President de la Generalitat i els seus acompanyants, s'afegiren a la comitiva.

A HOSTALRIC

Encara mancava un bon tros per a arribar a Hostalric, que la carretera estava materialment ocupada per nombroses persones d'aquella població i d'altres de veïnes, desitjoses de donar la benvinguda al President, senyor Macià.

L'automòbil es veié obligat a portar una marca moderada, a causa de la gran gentada que s'agrupava al seu voltant.

A l'entrada de la població, esperaven el President de la Generalitat, les autoritats, els nens i nenes de les escoles amb banderetes republicanes i catalanes, i una gran gentada que no deixà ni per un moment d'aplaudir i victorejar el President de la Generalitat, Ventura Gassol i els seus acompanyants.

La rebuda, que fou apoteòsica, a l'entrada de la població, fou l'inici d'una manifestació popular que anà engrossint a mesura que el senyor President i els seus acompanyants s'anaven acostant al centre de la vila, on hi ha l'edifici de l'Ajuntament, antic convent, davant el qual hom pot admirar la grandiosa i emocionant torre dita "dels frares".

A l'Ajuntament, a la porta del qual hi havia el Consistori en corporació, presidit per l'alcalde, senyor Puig Germinal, tingué lloc una recepció, a la qual assistiren totes les autoritats, entre les quals recordem, en aquests moments, el jutge senyor Joan Codina, alcaldes i regidors dels pobles d'aquella contrada i la Junta directiva de la Unió Republicana Federal.

LA PRIMERA DOTZENA DE DEPORTATS, A BORD DE L'ESPANYA NUMERO 5

Cádiz, 5.—Procedents de Sevilla han arribat dotze deportats dels que estaven complicats en la intenció de Sanjurjo.

Immediatament foren embarcats en l'"Espanya 5".

Se suposa que el vaixell sortirà tan aviat com arribin els que s'esperen de Madrid.

amb el seu president, senyor Sebastià Caralt.

Les senyores Maria Nualart, Dolores Puig i Leocàdia Caralt, varen ofrenar al President de la Generalitat de Catalunya, tres magnífics pomells de flors.

Des de la balconada de l'Ajuntament, l'alcalde, senyor Puig Germinal, va saludar el President en nom de la població, i l'ovació que va demanar per a l'homenatge patriòtic i noble que els honorava amb la seva visita, fou enormement entusiàstica.

El President de la Generalitat, fíndida que fou l'ovació que el poble d'Hostalric li acabava de tributar, digué:

PARLAMENT DE FRANCESC MACIA

Començà agraïment la manifestació de simpatia de què era objecte, ja que això demostra la unió espiritual que hi ha avui a Catalunya pel que fa al concepte que és de la Generalitat. Referint-se a l'Estatut, diu que amb el que s'aprova tenim facultats per a desenvolupar-nos com a poble i que el límit de les nostres atribucions el fixarà amb la nostra posició i les nostres possibilitats. No dubta que quan hom vegi que l'Estatut és només una eina al servei de la prosperitat de Catalunya, desapareixeran els recels que ara puguin haver-hi, i l'exemple de Catalunya serà imitat pels altres pobles d'Espanya. Afegeix que en els seus viatges per Catalunya, no el preocupa altra cosa que conèixer les necessitats dels pobles que visita, petits o grans, i que això és un inici per a la tasca que realitzarà més tard el Govern de Catalunya, i l'acció tutelar del qual arribarà fins als pobles més petits. Parla de l'estima que sent pels obrers, per ésser la classe que més ha contribuït amb el seu esforç a la riquesa de Catalunya, i diu que si fins ara ha estat una classe negligida pels governants, d'ara en endavant serà digna de l'atenció del Govern de Catalunya, que es proposa enlairar la cultura mitja del poble, i orientar la seva política a fer un règim de justícia sense els privilegis que han regit fins ara. Parla a continuació de la Colònia escolar que estúeja a Hostalric, i diu que li plau de veure la germanor que hi ha entre els escolars de fora i els de la vila. Afegeix que ja està assabentat de la manca d'escoles que pateix Hostalric, i assegura que el Govern de la Generalitat procurarà el més aviat possible de subsanar aquesta deficiència. Fa un elogi fervorós de l'infant i s'acomia de la immensa gernació que l'escoltava, assegurant que sempre tindran al costat el Govern de Catalunya i pertot allò que sigui un bé moral o material per a la nostra terra.

El discurs del senyor President, que fou interromput diverses vegades pels aplaudiments, fou coronat, en acabar, amb una grandiosa ovació que durà llarga estona.

A LA UNIO REPUBLICANA FEDERAL

Seguidament, hom es dirigí pel carrer del Raval, Plaça de Pi i Margall i carrer de Prat de la Riba, al local de la "Unió Republicana Federal", on el senyor Macià i els seus acompanyants foren rebuts amb un gran entusiasme.

El President Macià, en poques paraules agraï la rebuda que hom li

havia fet, i anuncià que Ventura Gassol els adreçaria la paraula.

SALUTACIO DE VENTURA GASSOL

El conseller de Cultura de la Generalitat llegí una lletra d'adhesió als actes que s'estaven realitzant, del senyor Miquel Santaló. En aquesta carta, el senyor Santaló excusava la seva absència, remarcant com era necessària, actualment, la seva presència al Parlament de la República, en l'hora definitiva per a la consolidació de la República i l'aprovament de l'Estatut de Catalunya.

"Catalans—digué el senyor Gassol—, el President em demana que us saludí. Em plau aquest mandat, en primer lloc, perquè ve de ell, i, després, perquè tindrà l'avinentesa de poder remarcant que sou fills d'un dels trosos de terra més bells de Catalunya, més bons de Catalunya; però no podria expressar-me així sinó sabés que vosaltres sou, també, dels més decidits defensors de la llibertat catalana.

"Avui heu tingut la joia—continua el senyor Gassol—, de la visita del President de la Generalitat de Catalunya. Després d'haver sentit el seu discurs de l'Ajuntament, ja sabeu la finalitat d'aquestes visites del nostre President: veure de prop, sentir els batecs vostres i conèixer les vostres necessitats en tots els aspectes de la vida catalana.

"A punt d'aconseguir l'Estatut de Catalunya, en règim republicà, acabats per sempre més els mercadeigs dels acaçats i les coaccions dels poderosos, tots els ciutadans de Catalunya—com us diu el President—, poden anar a trucar a les portes de la Generalitat, que seran obertes de bat a bat per tothom, com a Casa Major que és de la nostra terra. Hi portareu el vostre sentit i la vostra peculiaritat—que cada comarca té un sentit propi—, i hi fareu arribar els anhels i les necessitats de la vostra contrada. Que Hostalric no sigui dels darrers pobles a col·laborar amb el Govern de Catalunya.

El senyor Gassol acabà el seu breu parlament dient que dintre de pocs anys Catalunya tindrà l'Estatut amb les llibertats que es mereixi, fins arribar a la plenitud dels nostres ideals, que és la proclamació de la República Federal.

Una gran ovació ofegà les darreres paraules del conseller de Cultura de la Generalitat.

Immediatament hom remprengué el viatge cap a Arbúcies.

A ARBUCIES

L'arribada a Arbúcies tingué un rellou extraordinari. Des de l'entrada de la població fins tota la llargària del carrer de Camprodon, hi havia gran quantitat de nens amb banderetes catalanes i republicanes. La població en pes acudí a rebre el senyor Macià.

També en els balcons i finestres, adornats amb flors i domassos, hi havia una gran gentada que aplaudia i victorejava continuament el President de Catalunya.

Els automòbils marxaven amb grans dificultats, a causa del públic que els voltava. S'organitzà una comitiva que precedien dues grans banderes—l'una catalana i l'altra republicana—darrera de les quals anaven nombrosos ciutadans amb barretines, i a cortinació el cotxe oficial del senyor Francesc Macià, seguit dels altres que formaven la caravana

(Segueix a la pàgina 10)